

תת"ע 4171/10/13 - מדינת ישראל נגד ליאור זוזובסקי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4171-10-13 מדינת ישראל נ' זוזובסקי
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ליאור זוזובסקי

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם נרשמה ביום 8.2.13 הודעת תשלום קנס המייחסת לו עבירה של שימוש בטלפון נייד בעת שהרכב נע, בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במיוחס לו.

במסגרת פרשת התביעה העיד עורך הדוח, מתנדב איתן בוניט והתקבלה כמוצג הודעת תשלום הקנס [ת/1]. ממוצג זה עולה כי במועד הרלוונטי עמד המתנדב בצומת חברה חדשה - ה' באייר ת"א כשפניו מופנות לעבר כיכר המדינה והרכבים החולפים בכיכר. המתנדב ראה את הנאשם נוהג בנתיב הקרוב - בעדותו הבהיר המתנדב כי היה במרחק של כ-20 מ' מרכב הנאשם והנאשם אישר זאת בעדותו - אליו כשהוא אוחז בידו הימנית טלפון נייד סמוך לאוזן ימין. המתנדב נסע בעקבות הנאשם תוך שמירת קשר עין ועצרו ברחוב ליסין פינת פייבל. המתנדב ציין כי הרכב ישבה ילדה במושב בטיחות בחלקו האחורי של הרכב. דברי הנהג כפי שנרשמו היו "דיברתי בטלפון לשנייה להודיע לסבתא של הילדה שאני בא. יש לי דיבורית והרמתי כי שמת לי לילדה מוזיקה". ראוי לציין כי בדוח נרשם כי הנאשם נשאל למספר הטלפון הסלולרי שלו אך סירב למסור אותו.

דין והכרעה

טרם שמיעת הראיות בתיק הבהיר בית המשפט לנאשם - שאיננו מיוצג - כיצד מתנהל ההליך וכי על הנאשם לחקור בחקירה נגדית בעל עניין השנוי מבחינת הנאשם במחלוקת..

האמור בגרסת התביעה ולפיה בהיות עד התביעה בצומת הרחובות ה' באייר - חברה חדשה צפה בנאשם אוחז בטלפון נייד - לא נסתרה. לא הוכח כי ממקום עמידת השוטר - במרחק שגם הנאשם אישר במסגרת עדותו - לא ניתן היה לראות את ביצוע העבירה ולא הוכח כי במקום בו טען השוטר כי היה עם רכבו - לא היה ניתן לעצור את הרכב או לעמוד סמוך

אליו. יתרה מזו, הנאשם ציין בהגינותו כי הבחין במתנדב רק כאשר זה עצר אותו וממילא לא היה ביכולתו של הנאשם - שאינו יודע היכן במדויק עמד השוטר - להוכיח כי השוטר לא היה יכול לעמוד - וממילא לצפות - ברכבו מן המקום בו נטען כי עמד.

הנאשם הציג בבית המשפט פלט שיחות על מנת להראות כי לא עשה שימוש בטלפון במועד שצוין בדוח כי השתמש בו. ברע"פ 6487/12 **דביר נ' מ"י** (לא פורסם) ציין בית המשפט העליון כי **"דעתנו אינה נוחה מסירובו של השוטר לרשום את מספר הטלפון הנייד שבאמצעותו בוצעה, לכאורה, העבירה המיוחסת למבקש. הננו סבורים, כי יש להנחות את כלל העוסקים במלאכת האכיפה בתחום זה, לציין במפורש את מספרו של הטלפון הנייד ואת תיאורו של המכשיר, בדו"ח שנרשם על-ידם, ובודאי שיש לעשות כן, משהתבקשו לכך על-ידי הנהג"**. מקרה זה שונה ממה שאירע בפרשת **דביר** שכן ממקרה זה עולה מן הדוח כי המתנדב ביקש מן הנאשם את מספר הטלפון הנייד אך האחרון סירב לתת את המספר. לפיכך, אינני סבור כי יש ליחס משקל ראייתי כלשהו לפלט השיחות וזאת בהיעדר כל ראיה שהוצגה הקושרת בין מספר הטלפון הנקוב בפלט השיחות לבין הטלפון שנצפה ברכבו של הנאשם ואשר בו, לטענת התביעה, בוצעה העבירה.

כפי שצוין, הנאשם הונחה לחקור את עד התביעה ביחס לכל שאלה במחלוקת. לטעמי, אחת השאלות המהותיות ביותר נוגעת לדברים שנרשמו מפיו של הנאשם ולפיהם מודה הנאשם למעשה בביצוע העבירה ("**דיברתי בטלפון לשנייה להודיע לסבתא של הילדה שאני בא. יש לי דיבורית והרמתי כי שמתי לילדה מוזיקה**"). דברים אלה שאמר לכאורה הנאשם לשוטר וודאי מהווים הודיה בביצוע העבירה על פי תקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה הקובעת כי הנהג "**לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית**". הנאשם לא שאל כל שאלה בנוגע לדברים אלה שנרשמו לו. התנערותו של הנאשם מן הדברים שנרשמו מפיו במסגרת פרשת ההגנה לא תועיל. הלכה היא, כי הימנעות מחקירת עד בעניין מסוים משמעה כי אין חולקים על גרסתו של העד באותה סוגיה (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק רביעי, 1949 (2009); ע"פ 8748/08 **ירון ברכה נ' מ"י** (לא פורסם)). זאת ועוד: חיזוק נוסף לעמדה לפיה השוטר אכן רשם את הדברים המיוחסים לנאשם בדוח ניתן למצוא בכך שהנאשם הודה כי באותה עת הביא את ביתו לסבתא שלה. נזכיר כי הדברים שנרשמו על ידי עורך הדוח מפיו של הנאשם היו בין היתר "**דיברתי בטלפון לשנייה להודיע לסבתא של הילדה שאני בא....**". אם הנאשם לא סיפק לעורך הדוח אינפורמציה זו כפי שנרשם בדוח, כיצד ידע המתנדב לרשום דברים אלה אשר אותם אימת הנאשם בעדותו? ובכן, הנאשם טען בבית המשפט כי אמר למתנדב כי **ביתו** היא זו ששוחחה עם סבתה. טענה זו לא זו בלבד שלא הוטחה בעד התביעה - כפי שראוי היה שיהיה - בחקירה נגדית אלא בנאשם גם לא הביא לעדות את הסבתא עימה שוחחה נכדתה ולא הוא, לטענתו. הלכה היא שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה, בה דוגלת התביעה" (ע"פ 437/82 אבו נ' מ"י פ"ד לז(2) 85). בע"פ 677/84 אמנון דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא (4) 033 נאמר כי "**כידוע, כלל הוא, שאי-הבאת עדות או ראיה, אשר נאשם יכול היה להביא ולפי תכתיב השכל הישר יכול היה להיעזר בהן אילו הייתה גרסתו נכונה, מקימה נגדו חזקה, אותה עדות או אותה ראיה היו "מדברות" נגדו: ...בכך חיזוק נוסף - אולי לאו דווקא סיוע פורמאלי בפני עצמו - לבניין התביעה**".

הנאשם טען כי לא ידע כי יכול היה להזמין את הסבתא לעדות. טענה זו אינה הסבר סביר למחדל שכן הנאשם לא שיתף איש בקו ההגנה שלו בתיק זה וממילא לא היה איש שידע - זולת הנאשם - על האפשרות כי בכוחה של הסבתא לשפוך

אור על נסיבות המקרה. מכיוון שכך, ברי כי איש לא היה יכול לתת לנאשם, שאינו מיוצג, עצה משפטית שעה שהנאשם לא טרח להציף סוגיה זו במטרה לקבל ייעוץ או סיוע לגבי זכויותיו בהליך.

לאור כל האמור, מצאתי כי גרסת התביעה קיבלה חיזוק בדברי הנאשם למתנדב שתוכנם לא נסתר. לפיכך ומשלא הובאה כל ראיה לסתור את דברי הנאשם למתנדב כפי שנרשמו ומשלא נמסר בזמן אמת מספר הטלפון שהיה ברכבו של הנאשם לא ניתן לתת משקל לפלט השיחות עליו ביקש הנאשם להסתמך בעת דיון ההוכחות. נוכח כל זאת אני מוצא להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 20 פברואר 2014, במעמד הצדדים